

POSTANOWIENIE

Dnia 4.02.2016r.

Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział III Penitencjarny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO w Słupsku Jan Filipczyk

Protokolant st. sekretarz sądowy Anna Marcinkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Słupsku – Ireny Wojcieszak oraz Zastępcy Kierownika Działu Penitencjarnego Aresztu Śledczego w S. – P. G.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Areszcie Śledczym w S. - Oddział Zewnętrzny w U. wniosku **skazanego J. R. s. J.** o udzielenie zezwolenia na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego

na podstawie art.15§1kkw w zw. z art.6 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 7 września 2007r. o wykonaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz.U. z 2010r. Nr 142 poz.960) w zw. z art.14 ust.1 ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015r. poz.396)

postanawia:

umorzyć postępowanie wykonawcze w przedmiocie zezwolenia **skazanemu J. R. s. J.** i U., ur. dnia (...) w G., nr PESEL (...) **na odbywanie poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego kary zastępczej 119 dni pozbawienia wolności** orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 02.10.2014r., sygn. akt IIK 1189/14 za czyn z art.190§1kk, art.226§1kk,

UZASADNIENIE

J. R. wystąpił do Sądu z wnioskiem o udzielenie mu zezwolenia na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego wskazując na chęć zaopiekowania się chorą matką.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.6 ust.1 pkt 1, 2 ustawy z dnia 7 września 2007r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, zezwolenia na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego można udzielić skazanemu, wobec którego orzeczono karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą jednego roku, a nie zachodzą warunki przewidziane w art.64§2kk oraz jest to wystarczające dla osiągnięcia celów kary. Przepisy ustawy stosuje się także do skazanego, wobec którego orzeczono zastępczą karę pozbawienia wolności za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe (art. 7 ustawy).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 2 października 2014r., w sprawie IIK 1189/14, J. R. za czyn z art.190§1kk, art.226§1kk, został skazany karę zastępczą 119 dni pozbawienia wolności.

Postanowienie o zarządzeniu wykonania kary zastępczej pozbawienia wolności zapadło w 24 sierpnia 2015r., zaś uprawomocniło się w dniu 24 września 2015r.

Wskazać należy, że od 1.07.2015r. obowiązuje stan prawny który w odmienny sposób reguluje rozstrzygnięcie w przedmiocie wyrażenia zgody na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego. Zgodnie z treścią art. 14 ust 1 ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz innych ustaw (Dz. U. z 2015r. poz. 396) „w stosunku do skazanych, wobec których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy orzeczono prawomocnie karę pozbawienia

wolności i którzy spełniają warunki określone w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz. U. z 2010 r. Nr 142, poz. 960, z późn. zm.), stosuje się przepisy dotychczasowe”.

Z tego zapisu wynika, że po dniu 1 lipca 2015r. nie jest możliwe orzekanie wykonania w systemie dozoru elektronicznego zastępczej kary pozbawienia wolności, o ile zarządzenie wykonania takiej kary nastąpiło po tej dacie. Możliwość taką przewidywał art.7 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz. U. z 2010 r. Nr 142, poz. 960, z późn. zm.), jednak przepis ten po dniu 1 lipca 2015r. utracił moc obowiązującą.

Ustalono, że postanowienie Sądu w przedmiocie zarządzenia wobec skazanego wykonania kary zastępczej pozbawienia wolności zapadło w dniu 24 sierpnia 2015r., zaś uprawomocniło się w dniu 24 września 2015r., a więc po wejściu w życie ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz innych ustaw (Dz. U. z 2015r. poz. 396). W tej sytuacji więc, orzeczenie wykonania wobec skazanego w systemie dozoru elektronicznego zastępczej kary pozbawienia wolności w sprawie IIK 1189/14, jest niemożliwe.

Z tych powodów należało postanowić jak na wstępie.